

Europy w 1834 roku. Jej bezlistne gałęzie były gęsto obsypane lila kwiatami o kształtach omszonych dzwoneczków. Przy jednym z budynków znajduje się potężny przekrój pnia sekwoi, liczącej około 2000 lat. Na słojach rocznych są przybite metalowe plakietki, informujące o kolejnych ważniejszych wydarzeniach historycznych, jakie zachodziły na świecie w czasie życia tego drzewa.

W muzeach przeważają zbiory zoologiczne i mineralogiczne. Najlepiej ekspozycyjny jest dział paleontologii z osobną salą poświęconą dziejom terenu zajmowanego dziś przez Paryż. W sali głównej budzą podziw mulaże szkieletów kopalnych gadów.

Okresowe wystawy i pokazy galerii botanicznych odbywają się na jesieni i tych nie udało mi się zobaczyć. Co roku 15 października otwierają w Muzeum «Salon grzybów», gdzie prócz ciekawych, zakonserwowanych okazów wystawiane są barwne modele woskowe do złudzenia imitujące żywe owocniki.

Muzeum Przyrodnicze skupia na terenie Ogrodu Botanicznego 24 laboratoria, dostępne nie tylko dla pracowników nauki, ale i dla początkujących amatorów. W «Amfiteatrze» organizowane są wykłady powszechne, gdzie wybitni profesoria chętnie wprowadzają każdego w krąg swoich zainteresowań. Terminarz wykładów jest ogłaszany na afiszach na początku roku akademickiego, podobnie zainteresowani informowani są o wycieczkach botanicznych i entomologicznych w okolicy Paryża. Oficjalnym organem Towarzystwa Przyjaciół Muzeum jest przegląd «Science et Nature» wydawany co 2 miesiące.

Wejście do wszystkich obiektów na terenie Ogrodu jest płatne.

WANDA WRÓBEL-STERMINSKA

MEDINILLA MAGNIFICA LINDL. W SZKLARNIACH OGRODU BOTANICZNEGO UNIwersytetu Jagiellońskiego

Do wyjątkowo pięknych roślin tropikalnych należy *Medinilla magnifica*, znana w literaturze także pod synonimami: *M. superba* hort. i *M. bracteata* hort. Nazwa rodzaju pochodzi od nazwiska gubernatora Marianów (wysp) — Jose de Medinilla, który w roku 1820 pierwszy ją odnalazł.

Zasięg występowania medinilli obejmuje tereny wschodnich Indii, Cejlonu i Archipelagu Malajskiego, gdzie rośnie około 100 gatunków, przynależnych systematycznie do rodziny *Melastomataceae*. Większość z nich jest krzewami, a tylko nieliczne zdrewniałymi lianami.

Medinilla magnifica jest rozłożystym krzewem, wiecznie zielonym, dochodzącym do 1,5 m wysokości, rosnącym w podszyciu tropikalnych lasów Jawy. Jej czterokanciaste, zdrewniałe, nagie, szare łodygi podzielone są na międzywęzła i węzły,

z których wyrastają 20 cm długości, bezogonkowe, pojedyncze, jajowate liście. Wokół węzłów wykształcają się gęsto (0,2—0,3 cm długości) korzenie powietrzne, tworząc pierścieni o bardzo swoistej postaci. Na młodych gałązkach korzenie te mają specjalną tkankę (welamen), która służy do pobierania wody, natomiast na starszych stanowi ochronę przed nadmiernym parowaniem.

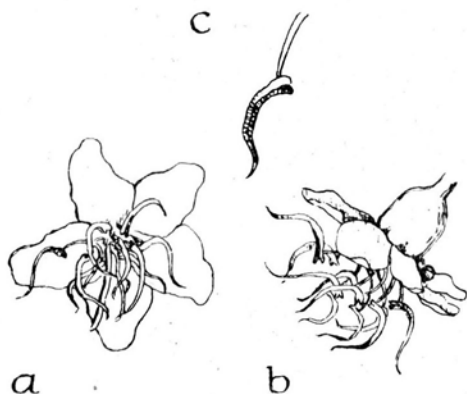

Ryc. 1. *Medinilla magnifica* — rozwijający się kwiatostan

W uprawie szklarniowej opisywany gatunek wykazuje bardzo regularny rytm zakwitania. Pęczki kwiatostanowe zaczynają się pojawiać rokrocznie między 10—20 marca, najczęściej na szczytowych gałązkach, rzadko wyrastają bocznie z węzłów łodyg lub między podsadkami, tworząc podwójny kwiatostan. Są one okryte 4 parami podsadek przykwiatostanowych, które w miarę rozwoju pęczka odchylają się tworząc jak gdyby daszek nad kwiatostanem. Wielokwiatowy, wierzchołkowy kwiatostan składa się z 30—120 drobnych kwiatów, rozwijających się

stopniowo od góry i utrzymujących się w pełni kwitnienia około 5 tygodni. Przy-sadki, początkowo białawo-zielonawe, później czerwieniejące wzdłuż nerwów, są piękną powabnią dla ptaków, zapylających kwiaty. Przeciętnie jeden okaz medinilli posiada 5—10 kwiatostanów, wyjątkowo w roku 1962 zanotowano 21. W czasie kwitnienia należy rośliny ustawiać na podwyższeniu, by lepiej można było oglądać ich piękno.

Medinilla wymaga w uprawie ciepłych szklarni o temperaturze 20—25°C, odpowiedniej wilgotności powietrza oraz wystawy zacienionej. Może być trzymana w tych samych doniczkach przez kilka lat, jeśli osiągnęła swój typowy pokrój; zasadniczo przesadza się ją co dwa lata do gleby o składzie: po równej części ziemi kompostowej, liściowej, torfiastej, gliniastej z małą domieszką piasku.

Ryc. 2. a. kwiat 5 płatkowy — z góry (wielkość naturalna); b. kwiat widziany z boku — kielich 5 działkowy zrosnięty; c. pręcik z sierpowato zgiętym pylnikiem (pow. 3 ×)

Próby zapylenia kwiatów na razie nie dały rezultatów; natomiast roślinę tę bardzo łatwo można rozmnożyć wegetatywnie. W tym celu z końcem maja lub w pierwszej dekadzie czerwca ścina się młode szczytowe lub boczne gałązki z okazów najbardziej foremnych, o okazałych liściach, które sadi się w szklarni pod szkłem w glebie torfowo-piaszczystej. Klony ukorzeniają się po 3—4 tygodniach. Młode sadzonki rosną szybko, roczna sadzonka osiąga 60—70 cm wysokości i zakwita w 3-cim lub 4-tym roku.

Ze względu na duże wartości dekoracyjne i łatwość rozmnażania wegetatywnego — roślina ta powinna się znaleźć w uprawie w każdej ciepłej szklarni.

LITERATURA

- Pareys Blumengärtnerei, 1960. Berlin—Hamburg.
 Syngé P. M., 1956. Dictionary of Gardening, t. III. Oxford.